

forslag. Det er uigennemtænkt, og hvis man overhovedet skulle forestille sig, at det her blev vedtaget, så ville administrationen, der skulle omsætte det til konkrete paragraffer, virkelig være på spanden.

Kl. 18.25

Fjerde næstformand (Niels Helveg Petersen): Tak til ordføreren. Vi går videre i ordførerrækken, og næste ordfører er hr. Morten Østergaard.

Morten Østergaard (RV):

Når man diskuterer et behov for at undersøge ting, tager man som regel udgangspunkt i de ting, man ikke ved. Ikke mindst i lyset af de seneste indlæg startende med fru Birthe Rønn Hornbech, der nærmest må have fået det forkerte forslag med hened, hr. Søren Espersen, der troede, han var kommet til koldkrigsdebat, og så fru Pia Christmas-Møller, som fortsatte ud ad de tangenter, vil jeg bare starte med at spørge: Hvad er sagens fakta her? Sagens fakta er, at den amerikanske præsident har erkendt, at man har programmer, der går ud på at kidnappe folk, og at man har hemmelige fængsler.

Så har vi to europæiske organisationer, som har undersøgt sagen, Europarådet og Europa-Parlamentet. De er kommet frem til det samme resultat. Disse ting er der bestemte indici der peger på er foregået i Europa. En række lande har indledt retslige tiltag, en række lande har foretaget parlamentariske undersøgelser af sagen.

Så tæt på som i Sverige har man haft en sag, på trods af at der her ikke var tale om en kidnapning, men om en udlevering af en afvist asylansøger. Man fik i den konkrete sag fra diplomatisk side de garantier, som den danske udenrigsminister har henvist til, om, at alt ville foregå efter planen. Efterfølgende har den svenske ombudsmand udtalt sin skarpeste kritik af den behandling, som den afviste asylansøger fik på svensk grund, i Bromma Lufthavn, inden flyet overhovedet lettede fra jorden, og den efterfølgende behandling med tortur eller i hvert fald torturlignende ting.

Javier Solana har støttet den undersøgelse, som Europarådet har lavet. Og Europarådets generalsekretær har spurgt alle landene om, hvilke remedier de har til at forhindre, at noget sådant forekommer igen, og hans konklusion er klar: Der er stort set ingen lande, der har et tilstrækkeligt juridisk fundament for at forhindre, at den her type aktiviteter foregår, og for at føre

kontrol med udenlandske efterretnings tjeneres aktiviteter.

Så kommer vi til den danske situation, hvor vi altså fra den amerikanske præsident ved – hvad også fru Gitte Seeberg, som er konservativt europaparlamentsmedlem, henviser til – at de her aktiviteter foregår. Vi ved fra undersøgelser, at de med stor sandsynlighed foregår i Europa, og vi ved fra en lang række af flynumrene, at flyene i hvert fald har været inde over dansk luftrum.

Så er spørgsmålet: Skal vi i Danmark så ikke gøre os den ulempe i det mindste at udelukke, at der er foregået aktiviteter i Danmark? Og skal vi ikke gøre os den ulempe at tage det alvorligt, når Europarådets generalsekretær siger, at der er behov for at kigge på lovgivningen med hensyn til at føre kontrol med de her ting?

Vi fremsætter den type forslag, som en opposition nu engang kan, et beslutningsforslag, som ikke er pinde ud i alle detaljer, fordi vi ikke har et apparat svarende til Udenrigsministeriet, Transportministeriet og Justitsministeriet til at løse alle de tekniske detaljer. Der foreslår vi: Lad os få det undersøgt, lad os få det afkræftet, så der ikke sker en mytedannelse om, at der er foregået noget sådant i Danmark.

Nej, siger regeringspartierne, nej for søren, det kommer til at minde om fodnotepolitik. Dette på trods af at udenrigsministeren må sige, at det ikke kan udelukkes, at det har fundet sted i Danmark.

Og nej, siger justitsministeren, jeg vil ikke tage det op med mine europæiske kolleger. Dette på trods af at der er kommet en direkte opfordring fra Europarådets generalsekretær til i det mindste fremadrettet at forsøge at løse den her problemstilling.

Derfor står vi i den situation, som fru Gitte Seeberg har skildret i forbindelse med Europa-Parlamentets behandling af sagen:

»Vi sidder tilbage med en mærkelig fornemmelse af, at vi ikke har fået hele sandheden.«

Jeg deler denne fornemmelse. Ikke, at jeg ikke tror, at ministre har oplyst alt, hvad de ved, men jeg mener, at det er rimeligt at sige, at med den adfærd, man i dag har udvist fra regeringspartierne og Dansk Folkepartis side, så befinder man sig i den selvvalgte uvidenhed, som er en væsentlig del af den kritik, der er kommet både fra Europa-Parlamentet og fra Europarådet, nemlig at en del regeringer har været direkte involveret, og at måske størstedelen har vendt det blinde øje til, ikke har ønsket at vide, hvad